

1

„Tak už je to jistý, holky!“ zavýskla Simča na celou chodbu starického gymnázia.

„Neječ! Vysypou se okna,“ napomenula ji Nikol a vyfoukla obří žvýkačkovou bublinu. „A co je vlastně jistý? Jsi v tom?“

„Co? Prosím tě, ty máš nápady,“ pohodila Simona blondatou hřívou. „Ale škola se opravdu musí zavřít!“

„Neblázni,“ vydechla Fany. „To jako vážně? Myslela jsem, že jsou to jenom takový řeči.“

„Právě mi to potvrdil Snoopy. A jistě uznáte, že syn ředitele má informace z první ruky.“

„Jen jestli nekecá.“

„Třeba si z tebe dělal srandu.“

„Snoopy? Ze mě? Dámy, copak nevíte, že mě už od druháku miluje? A že nemít Manuela, dala bych si i říct, protože sbalit řídovýho mazánka může přinést jistý výhody.“

„Haha, jako Lindě Blažkové. Když s ní loni Snúpák chodil, dělala reparát z chemie,“ poznamenala Nikol nevzrušeně.

„Protože Linda je na chemii úplně blbá,“ odsekla Simča. „Asi jako já na angličtinu,“ dodala sebekriticky. „Nebýt těchhle podvečerních douček, tak nevím, jak odmaturuju.“

„No právě,“ hlesla Fany. „Copak nám můžou zavřít školu pár měsíců před maturitou?“

„Budou muset. Komise prý prosadila, že se jedná o havarijní stav památkově chráněné budovy. Uzavření okamžité,“ culila se Simona.

„Já bych řekla, že za tím budou spíš ochránci zvířat než ochránci budov,“ usoudila Nikol. „Určitě jim připadá, že tahle stavba je už tak

podělaná od holubů, že jako ptačí latrína z hygienických důvodů nevyhovuje. Tak ji zbouraj a postavěj holoubkům novou kadibudku.“

„Vy jste trhlý,“ mávla Fany znechuceně rukou. „Vážně je vám fuk, že kvůli tomu třeba neodmaturujeme? Nevím, jak vy, ale já už bych to chtěla mít za sebou.“

„S tím souhlasím,“ přidala se Nikol. „Odmaturovat, rituálně spálit učebnici chemie, manželce matikáře poslat zprávu o mučících metodách jejího licoměrného chotě a výtisk ročníkový práce odevzdat toaletárce na Hlavním nádraží pro případ, že by tam někdy došel papír.“

„Tobě se to říká, když už víš, že tě přijali na FAMU,“ poznamenala Fany vyčítavě.

„No jo, ale na obor fotografie. Ne na kameru, kam jsem chtěla,“ připomněla zrzka.

„Buď ráda, že někde jsi. Mně místo vytoužený scenáristiky nic jiného nenabídli,“ odsekla Fany a bylo vidět, že ji zbabrané přijímačky pořád hodně mrzí.

„Hele, mě na herectví taky nevzali,“ uklidňovala ji Simona. „Prokazatelný talent a zkušenost s dvěma slovy procítěně pronesenými přímo na kameru při natáčení životopisného celovečera je očividně neoslovily. Ale budou litovat. Hodlám je otravovat tak dlouho, dokud mě nevezmou. Takhle už to mohli mít za sebou,“ dodala výhrůžně.

„Já vím, že tyhle umělecký obory napoprvé nevyjdou skoro nikomu,“ vzdychla Fany. „Taky proto se talentovky dělají už v lednu, aby se člověk mohl případně přihlásit jinam. Jenže pokud neodmaturujeme, nevezmou na školu ani Nikol, ačkoliv už je přijatá.“

„Co šílíte, holky? Někde nás přece odmaturovat musej nechat,“ zhodnotila Nikol střízlivě situaci. „Je teprve únor. Prostě najdou jinou budovu a bude. Hele, nezajdeme na káfičo?“

Druhý den učinil ředitel školy oficiální prohlášení. Hned na začátku první hodiny si rozpačitě odkašlal do mikrofonu a slyšitelně nejistým hlasem oznámil, že narušená statika budovy doznala v posledních dnech výrazných změn, a provoz gymnázia je tudíž z bezpečnostních důvodů s okamžitou platností přerušeno. Vedení školy zahájilo intenzivní jednání s úřady o přidělení náhradních, alespoň dočasných prostor, v kterých by mohla výuka dál probíhat. Není vyloučeno, že se v přechodném období bude vyučovat výhradně v odpoledních a snad

i večerních hodinách v některém z areálů základních škol. Výuka ve staré budově však dnešním dnem končí. Studenti i zaměstnanci gymnázia jsou povinni neprodleně vyklidit své věci a bedlivě sledovat informace na webových stránkách školy. Tato výzva se týká především maturitního ročníku, kterému budou v nejbližších dnech podávány studijní pokyny přes e-learning. Nakonec ředitel všem poděkoval za pochopení a škola se s hurónským halasem vylidnila.

„Zapomněla jsem ve skříňce kecky na tělák,“ vzpomněla si Fany, když už se v parku u náměstí holky brodily neodklimeným tajícím sněhem.

„Nech je tam. Pro radost budoucích archeologů. Až ta barabizna spadne a pohřbí v sutinách i tvou mírně zapáchající obuv, bude to třeba jednou důkaz, že na tomto místě pobývali lidé s nohou devětatřicítkou,“ deklamovala Nikol do kamery a objektivem přitom snímala Faninu zpola pobavenou, zpola namíchnutou tvář pod krátce strážnou tmavovlasou kšticí.

„Pouhých třicet osm. A nepáchnou! Jen už mají prošlapaný podrážky,“ odsekla černovláska a pak smířlivě dodala: „Odpočivej tam v pokoji, obuvi má věrná!“

„Kdo je tady komu věrněj?“ vmísil se do hovoru spolužák Roman. „Kašlete na věrnost, holky! Valíme do hospody. Kdo nejde s námi, jde proti nám.“

„Fatal error,“ utrousila Fany. „Nejdu proti, ale mířím odtud zcela opačným směrem. Před chvílí jsem si domluvila rande. Takže zkázu školní ruiny zapij i za mě.“

„S radostí,“ vysekl Roman dvornou úklonou. „Ale stejně je to divný, chlastat v době výuky a nebýt při tom za školou. Ani nevím, jestli mi to pivo takhle bude chutnat.“

„Tobě, Románku?“ zasmála se Simča. „Tobě vždycky.“

„Nastává naprostá anarchie,“ zaujala Nikol věšteckou pozici. „Několikaměsíční mejdan plynule přecházející v hospitalizaci na odvykacím oddělení. Myslíte, že je pak nechaj maturovat ve svěracích kazajkách bez kravaty, nebo jim někdo tu kravatu uváže?“ zadívala se pobaveně za částí třídy, která právě zapadla do nejbližšího výčepu.

„Mají pravdu,“ poznamenala Fany. „Stejně to vidím bledě. Jak se ke zkouškám můžeme připravit po netu? Stačí výpadek proudu, porucha sítě, napadení webovek Trojským koněm, Červem nebo Hlívou ústříčnou a co já vím, co se ještě může stát, a budeme totálně odštěpení. Bez informací, bez spojení.“

„Zmlkni, šprtko. Myslím, že budu ráda chvíli odstřižená,“ zasnila se Simona. „Jen nevím, co udělám s tou angličtinou. Kdyby šlo o španělštinu, tak mě zatím může doučovat Manuel, ale takhle?“

„A co jet na pár dní za Tobinem?“ napadlo najednou Fany.

„Myslíš do Irska?“ zbystřila Nikol.

„No. Proč ne? Čtrnáctidenní nebo třítydenní intenzivní kurz nás na maturu připraví líp než e-learningové konzultace s Mrs. Řeháčkovou, od kterých si zrovna moc neslibuju.“

„Hele, to není úplně blbej nápad,“ pokývala Nikol hlavou s vlasy svázanými do kratičkého narezlého culíku a bylo vidět, že soustředěně přemýšlí.

„Třeba... třeba by s námi jeli i kluci,“ vypustila Fany nenápadný pátrací balonek, ale s Nikol její poznámka nijak nehnula.

Zato se Simonou ano.

„Já jsem pro. Teda jestli seženu peníze,“ prohlásila a už lovila mobil, že zavolá Manuelovi.

„Ty mi žíkáš, že poletíme společně na předsvatební cestu do Irlandie?“ zaradovala se Simonina venezuelská láska tak hlasitě, že to z reproduktoru zaslechly i Fany s Nikol.

„Ne na předsvatební, ale na studijní,“ opravila ho Simona s očima zdviženýma k nebi, čímž dala kamarádkám najevo, že Manuel je jejich dlouhodobě diskutovanou svatbou opravdu posedlý.

Třiadvacetiletý Jihoameričan žil v Čechách už skoro čtyři roky a z toho nejmíň dva toužil vzít si neodolatelnou plavovlásku za právoplatnou manželku a horlivě přikývnout na slova Co bůh spojil, člověk nerozlučuj.

„Jo táák. A co tam budeme studovat?“ zareagoval, v tuto chvíli celkem smířený s tím, že svatební ani předsvatební cesta stále není na dohled ani Hubbleovým teleskopem.

„Jazyk.“

„Čí jazyk?“

„Iru.“

„Ale to je dost těžký, jsem slyšel. Neměla by ses, Simonko, teď věnovat radši angličtině?“

„Moment,“ zakryla Simča mikrofon a obrátila se na kamarádky.

„Holky, jsem blbá já, nebo on? Jak se mluví v Irsku?“

„Většinou anglicky,“ uklidnila ji Fany. „Ale původní řeč, gaelština, je tam v některých oblastech ještě živá. Takže Manuelovy obavy nejsou tak úplně mimo.“

„Miláčku, na gaelštinu kašlu. Potřebuju odmaturovat z angličtiny. Vid', že poletíš se mnou a budeš mě bránit před lochneskou příšerou?“

„Ne! Ta je ve Skotsku,“ zaúpěla Fany a zuřivě mávala na Simču rukama. „V Irsku jsou lepríkoni,“ radila jí šeptem.

„Ee, tak před... jak jsi to říkala?“ ztišila hlas směrem k Fany.

„Žíkala asi lepríkoni. To jsou takový potvorný lidský zmenšeniny s hrcema plnýma zlatejch penízů. Před těma chceš taky, abych tě bránil?“ zajímal se pobaveně Manuel.

„Před trpajzlíkama jo, před jejich hrcema už tolik nemusíš,“ odsekla Simona a ukončila hovor.

„Dobře, já doma večer nadnesu téma, a hlavně mailnu bráchovi,“ rozhodla se Fany. „Když to podám tak, že jde o mimořádně krizovou situaci, a to přece jde, tak mi to snad naši v hrůze před tím, že bych neodmaturovala, povolej.“

„Myslím, že zvolím stejnou strategii,“ rozesmála se Nikol. „Pro zdárné ukončení gymnaziálních studií je třeba přinést i jisté oběti.“

„Hlavně v milujícím objetí,“ přimhouřila Simča oči jako mlsná kočka. „Musím si před odletem zajít k holiči a na manikúru. Nevíte, jaký nehty teď letěj v Irsku?“